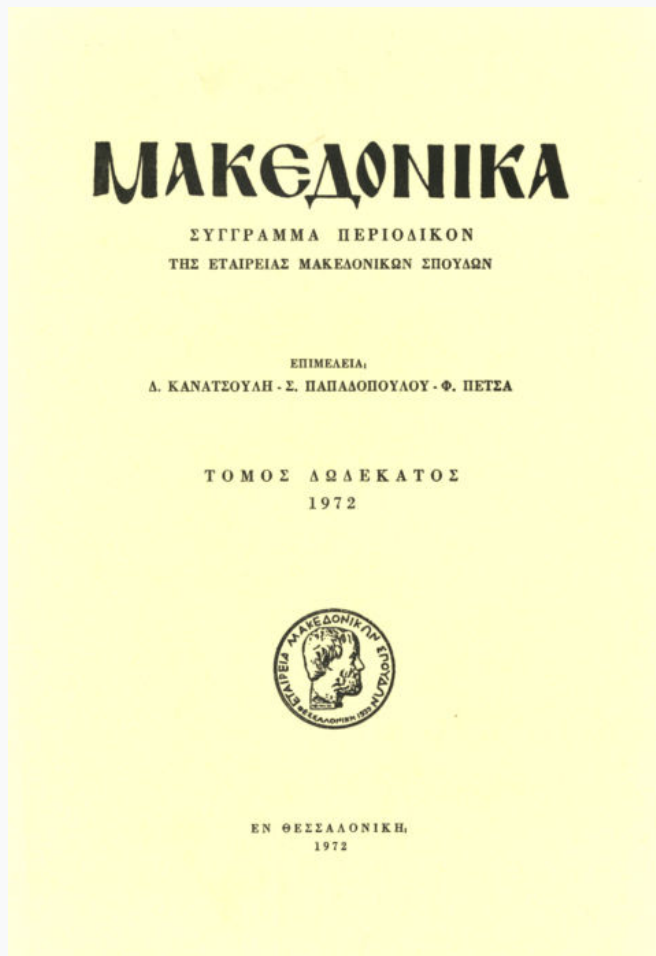

Μακεδονικά

Τόμ. 12 (1972)

Αφιερύεται εις την μνήμην Γεωργίου Θεμελή, Χαραλάμπους Λέκα

Κύριλλος ο φιλόσοφος εις τας εικόνας παλαιόπιστου εικονογράφου

J. K. Begunov

doi: [10.12681/makedonika.1023](https://doi.org/10.12681/makedonika.1023)

Copyright © 2015, J. K. Begunov

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Begunov, J. K. (1972). Κύριλλος ο φιλόσοφος εις τας εικόνας παλαιόπιστου εικονογράφου. *Μακεδονικά*, 12, 509–513. <https://doi.org/10.12681/makedonika.1023>

Θεσσαλονίκης Καλλίνικου Φωτιάδη (1878-1884). Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ μέλη ἀνήκουσταν στὸν Βασίλειο Νικολαΐδη Ζαγκλιβερινό, ἱεροψάλτη τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ Θεσσαλονίκης, καὶ σὲ ἄλλους εἶτε συγχρόνους του, ὅπως στοὺς ἱεροψάλτη μοναχὸ Θεοτόκη Βατοπεδινό ἀπὸ τῆ Λέσβο, Γεώργιο Μπέτσο Καστοριανό, Βασίλειο Γρηγορίου Οἰκονομίδη ἀπὸ τῆ Νιγρίτα, Νεκτάριο Μ. Βλάχο, Σταμούλη Παναγιώτη Ζαγκλιβερινό, εἶτε στοὺς παλαιότερους Μητροπολίτη Σισανίου Μελέτιο, Ἀναστάσιο Ραφανίτη, Ἰωάννη Πρωτοψάλτη καὶ μοναχὸ Σύνεσιο Ἰβηρίτη. Τὸ ἀντίτυπο τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης ἀνήκε στὸν ἴδιο τὸν Β. Νικολαΐδη Ζαγκλιβερινό, ὅπως πιστοποιεῖται ἀπὸ διάφορα ἰδιόγραφα σημεῖωματα.

Ἡ πλήρης ἀναγραφὴ τοῦ ἐξωφύλλου εἶναι ἡ ἐξῆς: «Καλλικέλαδος Ἀηδών/Περίχουσα/Μέρος Τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνιαυσίου Ἀκολουθίας/Ἦτοι Ἐσπερινου, Ὁρθρου καὶ Λειτουργίας/μελοποιηθεῖσα κατὰ τὸ πλεῖστον παρὰ Βασιλείου Νικολαΐδου Ζαγκλιβερινοῦ/τῆ προσθήκη διαφόρων ἀνεκδότων μαθημάτων/τῶν ἐξοχωτέρων τῆς ἐποχῆς μας μουσικοδιδασκάλων/Ἐκδίδονται Ἠδη Τὸ Πρῶτον/ὑπὸ Σπυριδωνος Π. Βασιλειάδη/Καὶ/Γρηγορίου Ἱεροδιακόνου Ἰβηρίτου/Ἐν Θεσσαλονίκη/Ἐκ Τοῦ Τυπογραφείου «Ἡ Μακεδονία»/Θάνου καὶ Βασιλειάδη/¹ 1882», σσ. η' + 556, διαστάσεις 0,17 × 0,115 μ.

Νομίζω ὅτι μὲ τὰ παραπάνω νέα στοιχεία ἀποκαθίσταται ἡ ἀλήθεια σ' ἓνα θέμα ποῦ, παρὰ τὸν λεπτομερειακὸ του χαρακτήρα, εἶναι ἄξιο προσοχῆς γιὰ τὴν ἱστορίαν τῆς πνευματικῆς κινήσεως στὴν τουρκοκρατούμενη Μακεδονία.

ΧΑΡΑΛ. Κ. ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ

ΚΥΡΙΑΛΟΣ Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ ΠΑΛΑΙΟΠΙΣΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΟΥ*

Τὴν 14ην Φεβρουαρίου 1969 συνεπληρώθησαν 1100 ἔτη ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου Κυρίλλου τοῦ Φιλοσόφου, φωτιστοῦ τῶν Σλάβων. Οἱ Ρῶσοι παλαιόπιστοι² ἀπὸ πολλῶν ἡδῶν ἐτῶν, τιμοῦν τὸν Κύριλλον ὡς ἅγιον, ὡς διδάσκαλον καὶ ὡς παιδαγωγὸν τῆς διδασκα-

1. Βλ. Χ α ρ α λ. Π α π α σ τ ᾶ θ η, Τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ τυπογραφεῖα τῆς Θεσσαλονίκης, «Μακεδονικά», τ. 8 (1968), σ. 254.

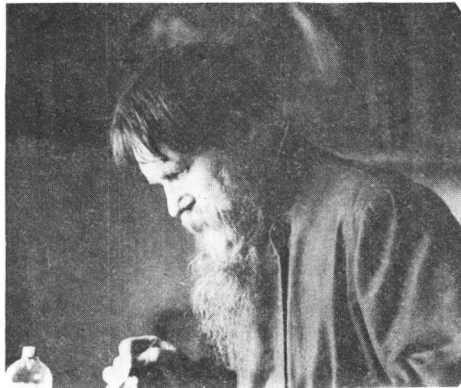
*. Ἡ μετάφρασις ἐκ τοῦ ρωσικοῦ, καὶ ἐκ χειρογράφου τοῦ συγγραφέως, ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Κ. Παπουλίδου, Διευθυντοῦ τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου Μακεδόνων Σπουδαστῶν, τῆς Ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν.

2. Σημ. μεταφραστοῦ: «Παλαιοπίστους», ὁπαδοὺς τῆς παλαιᾶς πίστεως, ὀνομαζόμενοι ἑαυτοὺς οἱ γνωστοὶ «ρασκόλνικου», οἱ ὅποιοι δὲν ἐδέχθησαν τὴν ἐπὶ Πατριάρχου Μόσχας Νίκωνος (1652-1658) διόρθωσιν τῶν λειτουργικῶν βιβλίων ἐπὶ τῆ βάσει τῶν ἑλληνικῶν προτύπων καὶ ἀπεσχίσθησαν τῆς Ὁρθοδόξου ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησίας. Ἐκτοτε, καὶ μέχρι σήμερον, παρουσιάζονται εἰς δύο κυρίως παρατάξεις, τοὺς «ποπόβτσιν», τοὺς ἔχοντας ἱερεῖς καὶ δεχομένους τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τοὺς «μπεζποπόβτσιν», τοὺς μὴ ἔχοντας ἱερεῖς καὶ μὴ δεχομένους τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας.

Διὰ τὴν βιβλιογραφίαν, βλέπε τὸ κλασσικὸν πλέον ἔργον τοῦ Γάλλου σλαβολόγου P. P a s c a l, Anvakum et les débuts du raskol. La crise religieuse au XVIIe siècle en Russie (Bibliothèque de l'Institut Français de Léningrad, tome XVIII), Paris (H. Champion) 1938. Ἀνατύπωσις Paris (Mouton) 1963. Πρβλ. καὶ Γ ρ. Π α π α μ ι χ α ἦ λ, Μάξιμος ὁ Γραικός, ὁ πρῶτος φωτιστὴς τῶν Ρώσων, Ἀθήναι 1950, σ. 482-509. Βλ. Ἰ ω. Φ ε ι δ ᾶ, Ρωσικὴ Ἐκκλησία, «Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία», τ. 10 (1967), 1043-1048.

λίας τῶν παλαιοπίστων. Προσφάτως ὁ εἰκονογράφος S. Bykadorov¹, μέλος τῆς παρὰ τὴν Ρίγαν κοινότητος παλαιοπίστων Grebensδεϊκον², ἐξωγράφησε μεγάλην εἰκόνα τοῦ ὁσίου Κυρίλλου, ὕψους 2 μέτρον καὶ πλάτους 65 ἑκατοστῶν (βλ. εἰκ. 2).

Ὁ ὁσιος παρεστάθῃ εἰς τὴν εἰκόνα ὀλόσωμος μὲ τὰ ἐπισκοπικά του ἄμφια, ἤτοι μὲ πολυσταύριον φαλόνιον, μὲ τὸ ἐπιτραχήλιον διακεκοσμημένον μὲ μαργαρίτας καὶ μὲ τὸ ὠμοφόριον φέρον ρομβοειδῆ γλωσσίδα. Εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα κρατεῖ τὴν ἄκραν λευκοῦ

Εἰκ. 1. Ὁ ἀγιογράφος S. Bykadorov

1. Ὁ 39ετής S. Bykadorov (βλ. εἰκ. 1) ἀπεφοίτησε τῆς ἐπαγγελματικῆς σχολῆς καλῶν τεχνῶν τῆς πόλεως Ρίγα. Ἐξέμαθε τὴν τεχνικὴν τῶν εἰκόνων πλησίον τοῦ γνωστοῦ συντηρητοῦ τῶν εἰκόνων εἰς τὸ Λένινγκραντ F. A. Kalikin. Παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του, ὁ S. Bykadorov ἐργάζεται ἀπὸ εἰκοσαετίας καὶ πλέον εἰς τὸ εἰκονογραφικὸν ἐργαστήριον τῆς κοινότητος παλαιοπίστων τῆς πόλεως Ρίγα.

2. Ἡ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Grebensδεϊκον κοινότης τῶν παλαιοπίστων ἰδρύθη τὸ ἔτος 1760 ὑπὸ τοῦ Feodor Nikiforovič Samanski. Φέρει ὁμῶς τὸ ὄνομα τοῦ Grebensδεϊκον ἐκ τοῦ ὁμωνύμου μέλους καὶ δωρητοῦ, πλουσίου ἐμπόρου τῆς πόλεως Ρίγα, μὲ μεγάλην ἐπιρροὴν Aleksej Petrovič Grebensδεϊκον. Ἡ ὡς ἄνω κοινότης φημίζεται διὰ τὴν ὠραίαν τῆς ἐκκλησίαν, διὰ τὴν χοροδίαν τῆς μὲ τὴν παραδοσιακὴν μουσικὴν, διὰ τὴν θαυμασίαν βιβλιοθήκην τῆς, ὅπου φυλάσσονται περισσότερα τῶν διακοσίων χειρόγραφα χρονολογούμενα ἀπὸ τοῦ 16ου ἕως τοῦ 20ου αἰῶνος καὶ πολλαὶ ἄλλαι παλαιαὶ ἐκδόσεις, καὶ τέλος διὰ τὴν συλλογὴν πολυτίμων εἰκόνων καὶ ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν. Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἡ κοινότης ἐφημίζεται καὶ διὰ τοὺς εἰκονογράφους τῆς, ὡς οἱ G. F. Frolov, P. M. Sofronov, P. A. Pavlov. Τὸ 1960 ἐωρτάσθη πανηγυρικῶς ἡ δευτέρα ἑκατονταετηρίς τῆς κοινότητος. Βλ. I. Staroobrdjadčeskij cerkovnyj kalendar' na 1960 g. Staroobrdjadčeskij cerkovnyj kalendar' na 1961 g. Žurnal «Rodnaja Starina», Nos 1-13, Riga, 1928-1933 g. I. N. Z a v o l o k o, Staroobrdjadčestvo v Latvii, ἐν τῷ συλλογικῷ ἔργῳ: Russkie v Latvii, Riga 1933, σ. 68-82. Τ ο ὄ α ὕ τ ο ὄ, Istorija Cerkvi Hristovoj, Riga 1936.

Εἰγ. 2. Ἡ εἰκὼν τοῦ ὁσίου Κυρίλλου

ἀμφίον καὶ Εὐαγγέλιον. Μὲ τὴν δεξιάν χεῖρα εὐλογεῖ μὲ ἀνοικτὴν τὴν παλάμην. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀναπαρίστανον συνήθως εἰς τὰς εἰκόνας τοὺς ἁγίους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ὡς τὸν Μέγαν Βασίλειον, Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, Γρηγόριον τὸν Θεολόγον, Κύριλλον Ἀλεξανδρείας κ.ά. Ὡς ὁδηγὸς διὰ τὸν S. Bykadoγον ἐχρησίμευσε τὸ εἰκονογραφικὸν πρότυπον τοῦ Stroganov τοῦ τέλους τοῦ 16ου καὶ ἀρχῶν τοῦ 17ου αἰῶνος, ὅπου ὑπὸ ἡμερομηνίαν 14 Φεβρουαρίου ἀναγινώσκομεν: «τοῦ ἁγίου πατρὸς Κυρίλλου τοῦ Φιλοσό-

φου, πολιά»¹. Ἡ μορφή τοῦ Κυρίλλου εἰς τὸ πρότυπον σχεδὸν δὲν φαίνεται ἢ μᾶλλον φαίνεται κατὰ τὸ ἥμισυ κατεστραμμένη. Ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι εἰς τὴν εἰκόνα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πρότυπον σχέδιον, τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίλλου παρεστάθη περισσότερον ἐπίμηκες. Τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου εἶναι αὐστηρά, ἀσκητικά, ἀνατολικά. Οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι μεγάλοι, διαπεραστικοὶ καὶ αὐστηροί. Αἱ ὄφρυες καὶ τὰ τόξα τῶν εἰναι μεγάλα. Ἡ ρίς εἶναι μακρά καὶ εὐθεῖα. Ἡ γενειάς καὶ ὁ μύσταξ εἶναι λευκοὶ καὶ ἐλαφροὺς βοστρυχοειδεῖς, δηλαδή ὅπως ἀκριβῶς καὶ τῶν λοιπῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ μορφή τοῦ Κυρίλλου παρεστάθη εἰς τὸ σύνολον ὅπως κάθε μορφή: λίαν ἐπίπεδος καὶ γεωμετρική.

Μᾶλλον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ υποθέσῃ τις ὅτι παρεστάθη προσωπικὸν ἢ προσωπογραφικὸν σχῆμα, ἀλλὰ πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὅτι πρόκειται μόνον περὶ τῆς παραδοσιακῆς μορφῆς, τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἑτέρου τύπου τοῦ Κυρίλλου. Εἰς τὴν περίπτωσιν ὁμοῦ ταύτην ὁ παλαιόπιστος εἰκονογράφος ὠδήγηθη διὰ τὸ εἰκονογραφικὸν πρότυπον τοῦ 16ου αἰῶνος πρὸς τὴν οὐχὶ μεταγενεστέραν τοῦ 12ου-13ου αἰῶνος σλαβικῆν παράδοσιν².

Ὁ S. Bykadoron ἐξωγράφησε τὸν Κύριλλον εἰς μορφήν ἐπισκόπου, συμφώνως πρὸς τὴν ρωσικὴν εἰκονογραφικὴν παράδοσιν τῆς πρὸς τοῦ [πατριάρχου Μόσχας] Νικωνος ἐποχῆς. Τὴν θέσιν ταύτην ἐνισχῶει καὶ ἡ ἐπιγραφή εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς εἰκόνας: «Ἅγιος Κύριλλος ἐπίσκοπος Κατάνης». Ἐνταῦθα, θὰ ὁμολόγῃ τις ὅτι ὑφίσταται κάποια παρανόησις: Διότι εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Κατάνης (τῆς Σικελίας) Κύριλλος ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καὶ ἐξῆσε τὸν 1ον μ.Χ. αἰῶνα (ἡ μνήμη αὐτοῦ ἐορτάζεται τὴν 21ην Μαρτίου)³.

Εἰς τὰ ρωσικά μηναῖα ἀπὸ ἀρχαίων χρόνων ἐρριζώσε ἡ λανθασμένη ταύτισις τοῦ δημοφιλῶς ἐν Ρωσίᾳ Κυρίλλου τοῦ Φιλοσόφου μετὰ τοῦ ἐπισκόπου Κατάνης⁴ Κυρίλλου, μαθητοῦ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὀλίγον γνωστοῦ ἐν Ρωσίᾳ. Βλ. π.χ. τὸ κείμενον συναξαρίου τοῦ 17ου αἰῶνος εἰς τὴν ἡμερομηνίαν 14ης Φεβρουαρίου:

Ὁ Κύριλλος, Θεσσαλονικεὺς τὸ γένος... ἤδη ἐδίδαξε Μοραβούς, Βουλγάρους καὶ Σλάβους εἰς πίστιν Χριστοῦ καὶ μετέφρασε τὰ ἑλληνικὰ γράμματα εἰς τὴν ρωσικὴν γλῶσσαν, 130 χρόνους, παρὸ τῆς βαπτίσεως τῆς ρωσικῆς γῆς (ὁ συντάκτης ἔχει ὑπ' ὄψιν του τὸ ἔτος 8581, ἔτος κατὰ τὸ

1. Stroganovskij ikonopisnyj licevoj podlinik (konca 16-načala 17 stoletij). Izdanie litografii pri hudožestvenno-promyšlennom muzeume, Μόσχα 1869, σ νδ'.

Ἡ κατὰ διάφορον τρόπον παράστασις τῆς μορφῆς τοῦ Κυρίλλου-Κωνσταντίνου ἐνισχύεται καὶ ὑπὸ ἑτέρου ρωσικοῦ προτύπου τοῦ 16ου-18ου αἰῶνος. βλ. I. P. Barsukov, Istočniki russkoj agiografii, «Obščestvo ljubitelej drevnej pismennosti», Sankt-Peterburg, t. LXXXI (1882), stlb. 292-293.

2. Βλ. O. M. B o d j a n s k i j, Izobraženija slavjanskih pervoučitelej i prosvetitelej sv. Kirilla i Mefodija na poljah obraza svjatitelja Nikolaja Skoropomoščnika, nahodjaščegosja v Afor'skom Do'niarskom monastyre, «Čtenija v Obščestve istorii i drevnostej rossijskikh pri Moskovskom universitet», 1868, βιβλίον πρῶτον, σ. 247-250. Πρβλ. καὶ A. Vasiliev, Obrazi na Kiril i Metodij v čuždoto i našego izobrazitelno iskustvo, ἐν τῷ συλλογικῷ ἔργῳ: Hiljada i sto godini Slavjanska pismenost 863-1963. Sbornik v čest na Kiril i Metodij, Sofija 1963, σ. 393-488.

3. A r h i m. S e r g i j, Polnyj Mesjaceslov Vostoka, τόμος 2ος, Μόσχα 1876, μέρος πρῶτον σ. 72, μέρος τρίτον σ. 137.

4. Αὐτόθι, τόμος 2ος, μέρος πρῶτον, σ. 39.

ὅποιον ἤρχισεν ἡ ἀποστολὴ τοῦ Κυρίλλου εἰς τοὺς Χαζάρους, Σημ. (J. K. B.) *καὶ ἐξεδήμησε τὸ θέρος τοῦ ἔτους 6377... ταφεῖς εἰς τὴν (πόλιν) Καταών*¹.

Ἐπανερχόμενοι εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς νέας εἰκονογραφικῆς παραστάσεως τοῦ Κυρίλλου, σημειοῦμεν ὅτι εἶναι θαυμασμοῦ ἀξία ἡ ἀδστηρά τεχνοτροπία τοῦ εἰκονογράφου τῆς πόλεως Ρίγα καὶ ἡ ἐμπνευσμένη τεχνικὴ του, χάριν τῆς ἀλησμονήτου καὶ προσφιλοῦς μορφῆς Κυρίλλου τοῦ Φιλοσόφου, φωτιστοῦ τῶν Σλάβων.

J. K. BEGUNOV

---

1. Svjatcy s kratkím opisaniem žitija svjatyh s perevodu sfjatejšego patriarha Josifa, v leto 7157 pečatannyja, Napečasja v tipografii Vilenskoj, ff 47-47 r.v.